

———— Falcsik Mari

COULEUR LOCALE

Itt olyan emberhangú kutyák élnek, hogy időnként ki kell nézzek, ahogy este társalkodni kezdenek, vajon ki beszélget kivel a kertben. Erre az esti traccsra más-más időpontban egész nap külön-külön edzenek: az öblös-bölcs, a pletykás rekedt, a domináns, a nyafka, hogy aztán mindent beleadva szólaljon meg a kórus este. Micsoda luxus ez: akkora csönd, amiben a kutyák hangja is történés. Sőt, az igazat megvallva még az a pizsokhangos olcsó latin-gipsy zene se tudja széjjelgyalázni, ami mindig az emberhangú kutyák esti traccsa előtt harsan föl alkonyatra a hátunk mögül, ahol a kirablóink laknak.

MEZEI

BÚZAVIRÁG

Gyorsan múló mezei virágok!
Bennetek a zsigeri tanulság:
hol egy percre felvirulni látod,
ott vedd el a szépség ajándékát.

Vagy mi mást a kék búzavirág is,
ezt tanítja összetöppedt rojtja:
a kóróval, amivé most válik,
bohó gyerekkezed ezt markolja.

Tarka csokrot hittél a pohárba,
ami majd még vidíthat sokáig,
s tessék, mi lett: kókadó hullákkal
hordtad tele nagyanyád szobáit.

PIPACS

A pipacs a legnagyobb csalódás:
a házig is alig érsz vele,
és már halott.

Hiába tart még a szirma színe,
nem éli túl: igaz, még piros,
de vértelen.

Nem szirom, csak lógó ázott hártya,
szőrös szára se tarthatja meg:
konyúl az is.

Milyen gyors ez a lágy összeomlás!
Ahogy lapped, ami eleven:
egy perc se kell.

Már a mezőn állva is csak látszat,
mint a sosem múló nyár maga
– ezt megjegyezd.